

и до самитъ редове и движеше него вмѣсто показалеца.

За туй пѣкъ по-нѣкога той безсѣзнателно обгрѣщаше съ рѣка шията ѝ, и тѣ седѣха тѣй, прѣгърнати, сѣщо като нѣкои добри другари. Най-сетнѣ, въ една прѣкрасна вечерь Ерикъ можа да произнесе гласно, грѣмко и ясно: „Свети Георги побѣждава змията.“

Слѣдъ туй той прочете всичко, що бѣше написано за Св. Георги, и, когато изчете до края, той удари по масата и се провикна: — Ето какъвъ бихъ желалъ азъ да бѣда! Ето на, юнакъ, та юнакъ!

— Хубаво би било да си такъвъ, каквито сж всички добри хора! рече лелята.

— Азъ искамъ да се прославя! рече Ерикъ.

— Азъ мисля, че ти доста се прослави, отвърна леля Кайза. — Сега гледай да се отнасяшъ тѣй, че да не се прославяшъ много.

На Ерика се чинѣше, че за това не бива човѣкъ да се труди, но леля Кайза поврѣщаше приказката всѣ върху туй.

— Ти се поопитай макаръ, да станешъ такъвъ, каквито сж всички добри люде. Тѣ всички сж по добри отъ тебе.

Това поразсърди Ерика, и той се главѣ, почти на пукъ, за кратко врѣме, работникъ при единъ селянинъ.

Както казахме, Ерикъ бѣ малорѣстенъ, якъ, би могълъ да работи безъ умора, и на туй отгорѣ бѣше разбранъ, честенъ и трѣзвенъ. Стопанинътъ можеше да го упрѣкне само въ едно: Ерикъ се сѣбуждаше мѣчно сутринъ.

Когато звѣнѣха за първата утринна закуска, той само лекичко отваряше едното око и веднага заспиваше пакъ въ дългъ сънъ.

Нѣмаше смисълъ и да го будятъ, да му крѣщатъ на ухото или да го дърпатъ за коситѣ.

— Ерикъ! Ерикъ! Ставай! викаха му другитѣ работници.

— Сстѣ! казваше той полусъненъ и се обрѣщаше на другата страна.

Когато го теглѣха пѣкъ за коситѣ, той тѣй замахваше по тѣхъ, че тѣ се разбѣгваха, а той продължаваше да хърчи.

— Защо не излизашъ отъ пуха, когато звѣнятъ за закуска! питаше го стопанинътъ.

— Защото не чувамъ! отврѣщаше Ерикъ.

— Защо не ставашъ, когато те дърпатъ

за коситѣ? продължаваше сѣрдито стопанинътъ.

— Азъ нищо не усѣщамъ, отговаряше Ерикъ, — защото, когато спя, господарю, азъ спя както трѣба.

— Туй се вижда, рече стопанинътъ. — Само че, ето какво, приятелче: ако закѣснѣешъ още веднѣжъ сутринъ за работа, то можешъ да се махвашъ отъ тукъ. Ето ти и цѣлата приказка.

Ерикъ се изплаши не на шега. Плащаше му и хранѣше го богатиятъ стопанинъ добрѣ, пѣкъ имаше, освѣнъ туй, и други причини, по които му се искаше да си остане на мѣстото. Но щомъ веднѣжъ той не можеше да се опрѣ на себе си, оставаше му само едно — да не спи цѣлата нощъ; тогава нѣмаше да се бои, че ще се успи на утрото. До полунощъ всичко отиде добрѣ, но слѣдъ туй почна да го наваля сънъ.

Той взе да ходи назадъ напредъ по картофеното поле, но това бѣ страшно досадно, и, когато удари единъ слѣдъ полунощъ, нему се стори, че той броди тукъ цѣло денонощие.

Тогава той седна да чете. Той още не бѣше прочелъ всичкитѣ чудни истории въ лелината книжка. Но буквитѣ му изглеждаха днесъ нѣкакъ чудновати. Тѣ ту растѣха, ту се наежваха, ту играеха хоро прѣдъ него; голѣмитѣ пѣкъ червени букви му се виждаха просто огнени. По едно врѣме му натежаха вече очитѣ, и, когато часътъ удари три, той лѣжеше съ заврѣнъ въ книгата носъ, съ рѣцѣ сложени на масата, и хърчеше, като турчинъ.

Тая сутринъ той не можѣ никакъ да се събуди, и слънцето бѣше се издигнало вече високо, когато излѣзе да отиде на работа.

— Ето, сега ти казвамъ вече за послѣденъ пѣтъ, рече стопанинътъ, — и ако се успишъ макаръ само веднажъ още, ти ще си получишъ смѣтката.

Вечеръта Ерикъ съвсѣмъ наведе носъ и отиде при леля Кайза да сподѣли съ нея своята скръбъ.

— И самъ арахангелъ Гавраилъ да затрѣби надъ мене, и тогазъ пакъ не ще се събудя! оплакваше се той на лелята.

— Аа, тогава, зная ли, ще се събудишъ май, рече леля Кайза. — Но азъ мисля, че ще се събудишъ и отъ нѣщо по-малко. Ти опиталъ ли си да туришъ часовникъ подъ зглавето си?